

og da igjen ogsaa saaledes, at Fiskerne ville være i Stand til, naar de have Bedtægterne, at ophæve disse, hvorved Fiskeriet i Fjorde vilde være aldeles frit uden nogen- som helst Indskrænkning. — Naar Bedtægterne altsaa for saa vidt de overhovedet blive affattede, igjen efter Forgodtbefindende kunne ophæves, saa forekommer det mig, at man dog for at bøde Noget derpaa burde optage de oprindelige Bestemmelser i § 11. De to første Stykker af denne § 11, saaledes som den var optaget i Lovforslaget af 1882—83 og af 1883—84, da disse Bestemmelser naturligvis ikke ere medoptagne her. Det er kun det tredie Stykke af denne § 11, man har optaget i nærværende Forslag. Men i disse to Stykker af den tidligere § 11 indeholdes Bestemmelser baade om Garnenes Bestaffenhed og Maffestørrelsen og flere andre Bestemmelser, som efter min Mening have overordentlig stor Betydning for Fiskeriet. Efter min Mening kunde man dog i alle Tilfælde, naar man saa at sige har frigjort sig for alle hæmmende Bestemmelser udenfor Vimsfjorden, dog have disse Bestemmelser med, som have en væsentlig Indflydelse paa Fiskeriet, idet de forhindre, at den ællemindste Fisk kan opfiskes og ødelægges. Jeg tror, at Erfaringen har viist, at Størrelsen af den Fisk, der fiskes i Vimsfjorden, med de Garn, som ere lovlige der, er saa lille, at de Fisk, som blive tilbage, ikke en Gang ere Handelsvarer, men ogsaa have en grumme lille Værdi selv for de Vedkommende til Benyttelse i deres egen Hus- holdning, og naar det er Tilfældet der, maa det ogsaa være Tilfældet med de øvrige Fjorde udenfor Vimsfjorden. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem for Bræstø Amts 3die Valgkreds (Veth) finder sig tilfredsstillt ved Bestemmelserne for Fiskeriet i Fjordene udenfor Vimsfjorden, naar det beror paa Fiskerne selv, enten de ville have Indskrænkninger i det fuldstændig frie Fiskeri eller ikke; thi det stemmer jo med det ærede Medlems oprindelige Principer. Men det, der efter min Mening maa være en Hovedbestemmelse i den Henseende, er Spørgsmaalet om Garnenes Bestaffenhed og særlig om Maffernes Størrelse. Naar man ikke har nogen Grændse i den Henseende, betragter jeg nærmest Fiskeriet som fuldstændig frit. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds rettede stærke Anker mod den Bestemmelse, der er optaget i Vædringsforslaget under Nr. 9 til den nye § 6, og han anførte blandt Andet, at man havde Grund til at sige, at det var urimeligt, at Fiskerne kunde gaa i Land i Stove og andre Steder, der grændse ud til Stranden, og at de der foruden at tørre deres Garn kunde gjøre Ild paa, tage Kasse

og gjøre stor Uro, forulempe Beboerne og paa anden Maade gjøre Støde. Men det forekommer mig netop, at Bestemmelsen i den nye § 6 i væsentlig Grad vil bidrage til, at Saadant ikke sker. (Sage: Mine Bemærkninger gjaldt ikke dette, men et andet Vædringsforslag.) Jo, det er Vædringsforslaget til den nye § 6, og det ærede Medlem udtalte udtrykkelig, at dette Vædringsforslag til den nye § 6 var af et altsor ubestemt Indhold, saa at man ikke en Gang kunde se, hvem der skulde have denne Ret, som her bliver given, ligesom han ogsaa svæde til, at vilde man have det, maatte man have Vandvæsen- kommissioner og Vignende til at afgjøre dette Forhold, og jeg har derfor ikke kunnet forstaa ham anderledes end saaledes, at der reistes en Anke imod Vædringsforslaget til den nye § 6. Jeg har ikke opfattet dette Forslag saaledes, at det egentlig skulde være til nogen Ulempe for Lodseierne, tværtimod, jeg har troet, at det vilde være lige saa meget i Lodseiernes som i Fiskernes Interesse. Jeg tror, at det var i begge Parter's Interesse, at de fik Forholdet ordnet saaledes, at Enhver vidste, hvad han havde at holde sig til. Jeg vil indrømme, at Fiskerne kunne forulempe Lodseierne nu, hvor der ingen Bestemmelser er, og at Lodseierne have vanskeligt ved at holde dem borte, fordi de ikke vide, hvor vidt deres Ret strækker sig, tilmed da humane Lodseiere klynke sig ved at gjøre deres Ret gjældende og forbyde Fiskerne at lande paa deres Grund og benytte deres Eiendom til Tørring af deres Garn. Derimod forekommer det mig, at naar denne nye Paragraf vedtages, og Fiskerne saa maa være nødt til at betale for den Plads, de faae, kan man være vis paa, at de ikke ville kræve Mere, end de have nødvendig Brug for, og at de ogsaa saa vidt muligt søge hen til de Steder, hvor Grunden er billigst at faae. Jeg skjønner ikke, at der er saa overordentlige store Ulemper forbundne med den Sag, som man nu vil give det Udseende af. Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister har udtalt sig saa temmelig stærkt derimod, thi jeg havde haabet, at vi ved dette Forslag kunde have faaet et gammelt Stridspunkt bragt ud af Verden. Dette Spørgsmaal har været reist hver Gang, der har været nedsat et Fiskeriudvalg, og der har været reist alvorlige Klager over, at Fiskerne paa visse Steder forulempes ved ikke at kunne faae Lov til at lande med deres Baade og tørre deres Garn. Naar man nu giver dem Ret til ved at expropriere nogle Stier og Veie ud til disse Vandingspladser, forekommer det mig, at det, der forlanges, er saa Lidt, at man